

უბადრუქთა უმარბისი ნილაბი.

№ 22 თბილისი რეფორმარი 1961

ნისუი

გამოცემის XXXIX წილი, ფასი 20 კაპ.

ცდილობენ რა იყოლიონ მასები სულიერ ტყვეობაში, ბურჟუაზიული წყობილების დამცველნი იგონებენ სულ ახალ «თეორიებს», რომლებიც ნიღბავენ ბურჟუაზიული წყობილების ექსპლოატორულ ბუნებას, ცდილობენ შეალამაზონ კაპიტალიზმი. ისინი გვარწმუნებენ, თითქოს თანამედროვე კაპიტალიზმმა შეიცვალა თავისი არსი, გახდა «სახალხო კაპიტალიზმი».

(საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის პროგრამიდან).

ქანაშუღზე წაასწროს

უარს, უარს, ვერ დაუარს

ბიჭოლას საულაპი

«ალხანას ჩაღხანა არ დაეღევო», — ნათქვამია და არც ბათუმელ რეჟიბ იუსუფის ძე კახიძეს გაწყვეტია მეგობრები; გულმა სცნო გული და რამდენიმეჯერ ნასამართლები რამდენიმეჯერ ნასამართლებ გული შაინოვას ასულ აგირბას დაუმეგობრდა იგი და ინტიმური თუ საქმიანი კავშირი გააბა მასთან.

რეჟიბი ბათუმის ავტოსატრანსპორტო კანტორაში მუშაობდა მძღოლად; გული აგირბა ბათუმის მიდამოებში ეწეოდა სპეკულაციას; მოდიოდა და მოდიოდა უოფლოდ მოპოვებული ფულები აქედან თუ იქიდან.

მაგრამ მიმდინარე წლის აგვისტოს ხუთს უეცრად იქუხა მოწმენდილ ცაზე. აზერბაიჯანის საზღვარზე დააკავეს რეჟიბი და გული. «კეთილშობილური» სურვილი არ მიაყვანინეს ბოლომდე, კაზახელთა გული არ მოაგებინეს კეთილისმყოფელებს, არ მოამარაგებინეს ისინი

პირველხარისხოვანი, არომატიანი და სურნელოვანი ქართული ჩაით.

გულისა და რეჟიბის გულმოდგინე «მუშაობის» შედეგი, ბოლო ხანებში ბათუმის ჩაის ფაბრიკიდან ჩუმჩუმად და მოხერხებულად აცოცებული ასორმოცი კილოგრამი მზა ჩაი, რომელზედაც წიწვიანი ხეების ტოტები ეყარა ზემოდან, წყალში ჩაცვივდა, ერთბაშად და ერთი ხელის მოსმით.

ჰოდა, მოდი და იზრუნე ადამიანების ბედნიერებაზე!

ანდა, რა საშინლად ცნობისმოყვარენი არიან ეს ადამიანები? ყველაფერი უნდა გასინჯონ, ყველაფერში უნდა ჩაიხედონ! ვის რა ესაქმებოდა, რა ეყარა წიწვიანი ხეების რტოებს ქვეშ, ან ვისი სიამოვნებისათვის ზრუნავდნენ ჩვენი გმირები?

ახლა ხათაბალაში რომ გააბეს და ბრალდება წაუყენეს—რაო მადლობის მაგიერია?

23 ივლისის 12 საათი იყო და იდგა ბული თბილისში. იდგა ბული, მაგრამ აღარ იდგა თვითმცლელი ავტომანქანა გრა 51—27. იგი დიანოზ ტივიშვილის მძღოლობით გაქანებული მიაქროლებდა ავთანდილ კანდელაკსა და შალვა ბესტაშვილს მათივე ბრიგადირის თეიმურაზ თვალთშეშვების ფრიად მოქნილი და კიდეც უფრო გაქნილი ხელმძღვანელობით.

ხრეში ეყარა თვითმცლელზე და ღრმადელის სასაფლაოსაკენ მიეშურებოდნენ ეს ნეტარსახსენებელი «ჭირის უფლები». მიეშურებოდნენ და ეღიმებოდათ უღვაშებში, ბარი და ნიჩაბი იყო იარაღი მათი, და საიქიოს სამბრძანებლო საასპარეზო და სამოღვაწეო უზანი მათი.

«მოვდივართ, მოგვიხარია»,—მიღიღინებდნენ ისინი და უახლოვდებოდნენ სასუკვარ მიზანს.

შედგა სასაფლაოს მიყრუებულ კუნჭულში თვითმცლელიც და...

— ვაიმე, დავიღუბეთ, — აღმოხდათ ჭირისუფლებს და ჭირის ოფლმა დაასხათ კიდეც, მაგრამ არ დაიბნენ მაინც, ბარი და ნიჩბები მოიმარჯვეს და თვითმცლელის ხელით დასაცლელად გაემზადნენ.

— ეს რა მოგიტანიათო, რაზე გარჯილხართო, ვინა ხართო, საიდან ხართო,—თავი გააბეზრეს კითხვებით მოსულეებმა.

— ეს ხრეში მოგვიტანიაო, ამხანაგის ბიცოლა მარხიაო აქ საწყალი, იცით რა ქალი იყოო, თავაზიანი, ზრდილი, პურმარილიანი, აქ განისვენებსო მისი ნეშთი, ჩვენ უკანასკნელ ვალს ვიხდითო მის წინაშე, საფლავი უნდა მოვუპირკეთოთო,—იყო პასუხი.

— მაშ, დაცალეთო მისცეს წინადადება.

— დაგვაცალეთ, ბატონო, ცოტას შევისვენებთ და მერე დავცლითო,—იუარეს.

აღარ დააცალეს და დააცლევინეს.

2.200 კილოგრამი დინამიური თუნუქის გრძელ-გრძელი და ფართო-ფართო ფურცლები ჩამოცვივდა თვითმცლელიდან რიხინრიხინით.

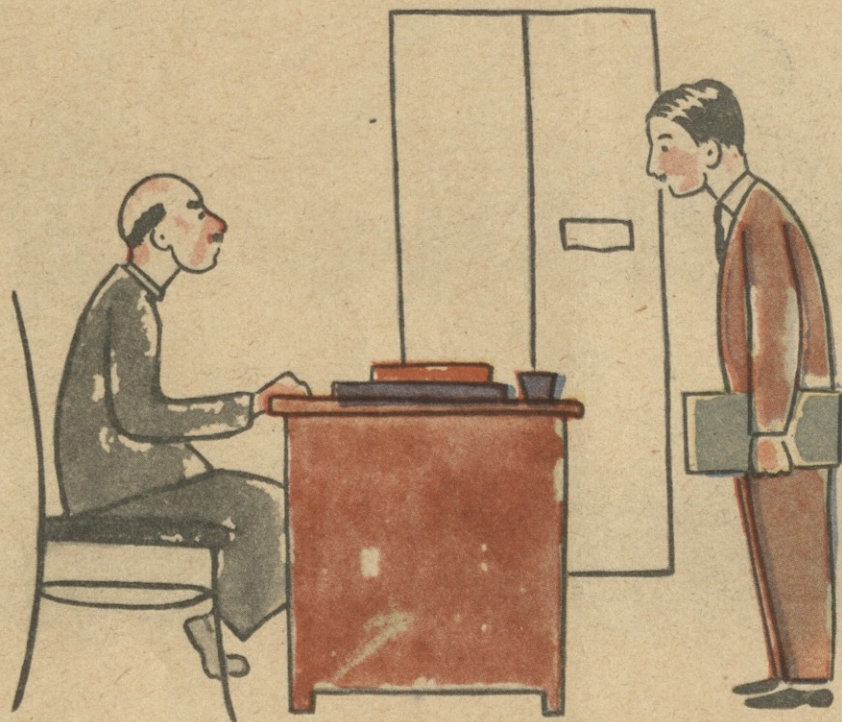
იდგნენ «ჭირისუფლები» და ასხამდათ ჭირის ოფლი.

ახლა აღარ დგანან... სხედან.

ამხანაგის ბიცოლას ობოლ «საფლავზე» კი ხრეში ყრია მარტო, და ამოღებოდა «ჭირისუფლების» გამოჩენას.

ავთანდილი

ნ.ა. ზ. წერეთლისა

— ბოდიში, ჰონორარის ოდენობა წერილის ხასიათზეა დამოკიდებული თუ?..
— არა, რედაქტორის!

ქორწილი სამ საათზე დაენიშნათ. მზად იყო გედვიით თეთრ კაბაში გამოწყობილი პატარძალი. ბაფთიანი გიტარა, დაბრაწული გოჭის ვასაგლეჯად დაგეშილი სტუმრები. აკლდა მხოლოდ სიძე. სად არის, კაცო, ნეფე? ექვსი საათია, მოვკვდი მშვიერი, — უფლიდა სუფრას გამგელებული მიხაკო.

— დუშაში კამათელო, და არ მინდა მერე არაფერი! — შეევედრა ღმერთს მოსე.

— რაო?! შეხედე, ბიჭო, ამ ნატურმორტს, — ნიორში ჩაწყობილ ვარიას რამე გირჩენია? დავიწყოთ, ვჭამოთ, — ბო-ბოქრობდა მიხაკო.

— სუ, ნეფე არ მოსულა, ქორწილი ისე ვის გაუგონია. — აჩუმებდნენ ცალყბად მეზობლები.

დედოფალს არაფერი ესმოდა. დაფურცლა ყვავილები. ვარდის ფურცლები ჰპირდებოდნენ, მოვია შენი დათუნია. ის კი არ ჩანდა.

— როდემდე უნდა ვუცადოთ იმ ბულალტერს? ვერ ჩააგდო, ალბათ, მანეთი ანგარიშში.

— გაცივდა გოჭი, შეუდგა გვერდებში გრიბი, — გაიბრძოლა უკანასკნელად მიხაკომ და სტაცა ხელი ხაჭაპურს.

— მიშიკო, მოვუცადოთ სიძეს.

— მოვუცადოთ? პატარძალს კი არ ვუჭამ. ორგანიზმი მთხოვს, მშია! შემოუსხედით, მეგობრებო, ისიამოვნეთ. — მოუხმო მიხაკომ შეკრებილობას სუფრასთან და სტუმრები თავისკენ გადაიბირა.

დატრიალდა სუფრაზე კომპანიი — მიხაკო. კომპანიას გაუმარჯოსო, და შეხვრიბა დოჭი ღვინო, ახვეტა ხაჭაპური, ღომი. მიღეწ-მოღეწა გოჭი, წიწილა.

ნეფე არ ჩანდა.

— უფ, რა გავძეხი, ვაცხონე, სიძე შენი მკვდრები. აწი, თუ გინდა სულ ნუ მოხვალ, რას იტყვი, ნოდარა? სიმღერა, სიმღერა მინდა. — აროხროხდა მიხაკო.

— სუ, სუ, — დააფარეს ხელი პირზე.

— რას მაჩერებთ? ქორწილია თუ პანაშვიდი?

— იმღეროს, კაცო, ორგანიზმი თხოვს, ვერ დაუშლი. აჰა გიტარა. იმღერე, ბიძია. — დაუჭირა მხარი მიხაკოს სიკომ. ამან არც აცია, არც აცხელა და წამოიწყა: „უცოლოა, ცოლი უნდა, ერთი ჰყავს და ორი უნდა...“ აჰყვა კომპანია. გახურდა სიმღერა, დოლი. შევიდა ეშხში სუფრა.

— ტაში, ტაში, იცეკვე, მიხაკო!

— რამ გადაგრიათ, ხალხო? პირველი ცეკვა ნეფე-დედოფლისაა.

— ერთი შენ. მაგი გადნაშთია. ძველი წესი. ტაში, ჩა, ჩა ჩა! — შესძახა მიხაკომ და დაუარა.

— ჭაჭა, ჭაჭა, — აჰყვა კომპანია.

— პატარძალი აცეკვე, პატარძალი! — წამოსცდა ვილაცას.

— არ გაბედო, ნეფე არ მოსულა, აუ, შეგირცხვეს თავი, რას შერები?

დატრიალდა მიხაკო, აძუნძულდა, მიმინოსავით ჩააფრინდა დედოფალს. პატარძალმა ზრდილობის გულისთვის ცოტა დაიმორცხვა. მერე თავი ამაყად ასწია და... მკლავები გაშალა.

— ჩემია ქალი. — დააბრიალა თვალები მიხაკომ.

— გაგიყდი, მიხაკო?

— შენი იყოს მიხაკო. იმას მასე მოუხდება. სად არის ამდენ ხანს, — აგულიანებდნენ ღვინით გაბუჟული სტუმრები მიხაკოს.

— აქა ვარ, აქა, — იღრიალა დადაღულივით ვილაცამ და საპატარძლო ძალადმაცხონეს ხელიდან გამოგლიჯა.

— რაშია საქმე? ვინა ხარ, კაცო?

— თვითონ ვინა ხარ? ჩემია ქალი. ოცდათვრამეტი წელი იცადა, კიდევ ხომ არ ვალოდინებდით.

— რას სჩადით, ხალხო? სამ საათს ხუთი წუთი აკლია, აგერ, ჩემი საათი. მოედანზე ნახეთ. ქუჩაში ვნახოთ.

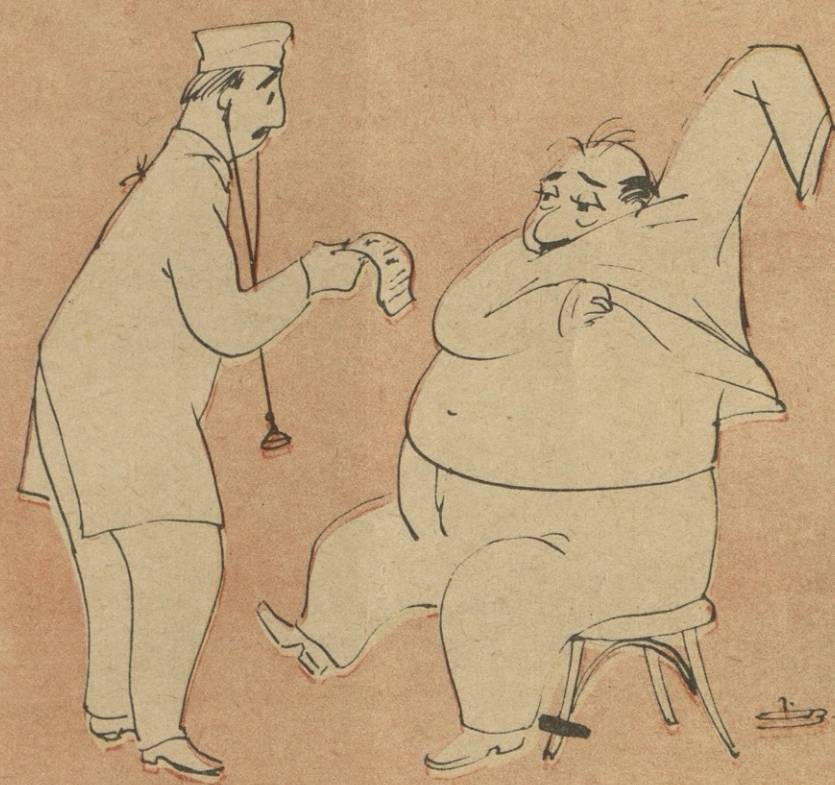
— გამიშვი, ბიჭო. იმას დაეპატრონე. მოკიდე ხელი დედოფალს. რად მინდა შენი ქალი? აგერ ჩემი ქალი, თუ გინდა, ესეც წაიყვანე. მე მზიარულეზა მინდა. ვჭამოთ, ვსვათ. ამდენ ცეკვაში რაც ვჭამე, ყველა გამომნელდა. ჩა, ჩა, ჩა, — დასძახა მიხაკომ და ნეფეს ტაში დაუკრა.

— ჭაჭა-ჭაჭა! — აჰყვენენ გამზიარულეზული მექორწილეები. გაფრთხილდით, ყმაწვილებო, ქუჩის საათებს ნუ ენდობით, თორემ შესაძლოა დაქარგოთ სამუშაო და ნანატრი საცოლეც.

კახკახი

ბიუროკრაზი ექიმთან

ნახ. გ. ფირცხლავასი

— ამ წამალს მიიღებთ უოველ დღე დილას და საღამოს!
— უოველ დღე მიღება არა მაქვს, ექიმო!

სიონიზმი და ჯანდაცვა

ფესისმცემლების ატლეის წინ იყურებენ თავმჯდომარე სიმონ დანელინი, რომელიც გულმგონით თანამშრომლები მოეხერხებოდა მონდანს ქიხანდენ, ცოლის დაბადების დღეს იხილდა. მზიარული «ოუზილარმა» ირა სა- გულდაგულად ეზამბოდო ნადიმისათვის. სიმონიდან ცოლის დაბადების დღე აშკარად ერთი ითვის შვი გამოისწრა, რადგან ამ დღეებში მერე ნახევრის მეტობაში ქალი ჩამოვიდა ექსპლენტით თბილისში.

ნადირზე მასინძლების ყურადღება ძვირფასი სტუმრის გე იყო მიხარობილი. სიმონ- ის სტუმრის ექვერილი მიხედობიდა და გულუხვად სთავაზობდა ნადირ-ნიარ საქმელსა და ხილს. დროდადრო კომპლიმენტებს შეეპარებოდა ხოლმე.

— ამხანაგებო, გაუმარჯოს ჩვენს ძვირფას, სათონ, გულისხმირე, სიმბათიურ, თავმდაბალ, თავისი საქმის ვატირსად კარგ მცოდნეს, კეთილშობილებასა და უნაგარბის მძაფრი განთავსებულების მტარებელს, მუდამ გულითა და სულით სანატრლო სტუმარს ანა იგინოვანა. მისმა მანოსელმა თავისებური აღმავალი ხის დანი დაასა ჩვენს შრომით ერთობაშიას. მადლობა შექმენ, ანა იგინოვან, შმარადგირი- სათოსია— იფეტივა ტაშმა. ნამუსაძემეს სტუმარსა სახლში წასვლა სიმონიდან.

— ბიჭი!— იგიველა სიმონიდანა. — მოსვლა თქვენი საქმე იყო, წასვლა კი ჩემი. გერსად ზერ წავიკებოდი, რა გენია, მეგობრებო, დავტრეთით საქართველოში? — დავტრეთით! — იყო საერთო მოწონების ხმა.

სიმონიდანა, მიუხედავად ერთხმად შეთავაზული გადაწყვეტილებისა, საკუთარი მანქანით მიავიცლა სასტუმრომდე ანა იგინოვანა. შინ მიბრუნებულს ცოლი ფეხზე დახვდა. ირას ავადმყოფობა მეზობლის ძალიერი შემოხება. ნან სად ამოყოფდა თავს, ხან სად. ბოლოს კუმზე დახვებოდა და ნიკოლოზ ჩაბავში მარგალიტამ (ჩვენს ცოლს) დამავლო ხელ და კერძო აბაჯნის კემბით ჩვენს დასტრული სახეობა. ზვის გული აწერდა. ზის კუმე. ჩვენმა ჩოგნმა მოინახვეს რეესტრები სასტუმო ავიწია, ამხედვამდლა და იოთის ქვეით მიიზნა; ლავა გიყვარს მშობილო, რას გივცემ ცეცხრო?

— ახლა რაა, როცა ესვამდი, მაშინ უნდა გენახათ, თქვენი ცხოვრება ჩვენს გაულერეხულით— ჭედიერ და ცხვირით მივიყიდე. კემბის მოსივლა, შერე მოჩინება. — მაშელო რა მარგალიტამ იფელაზე აფორა ხელი — დასა შერ კუმე ტბეკვა, ამას ყველა არ გავუთა გაქვს ნიტები ან კუმე? — არაფერი, ბატონო, დღეს ლეკმა არ ჩამოვიდა იქნა. — მარგალიტას ნაწილიდა. — იპოვება მარგალიტამ. — როგორ არა, კუმს ამოვირან და... — ბატონო რას ლეკვა, რატ უპოვარაყოფად გადაარგე- შემოხება ანა გენამა. — იქმა წახლით თუა რაზე, მიშეულებ! — ცხოვრობაში დღესად ათი ათასად ვერ წავალა შეუძლიან ახლა რავეც სისწრაფით ვიპოვებდა, — იქე მხას ღუწაი ვებნა.

ზოგჯერ იმ კომპიუტერზე

სალაროში შპოსა თათის კარებია, სხვებს პარავს და მახდა ვერ დაიციბრო გრეხავ.

ქეთიარს მოვაქონებს, მერე ზურდას. იქებნას, თუ არ დავლავებ, ჩამოვანბნობ ფეხზე.

და, თუ ვაკეხდობი, გაუღოსოქული ვასტრის: შუებთ, შარისობის დვას ამხელა კასი.

ჩვენს ნოვლდობით იცვებს, იანარეხება, ზიდა, არ გავიღებოკო ამ წამღებობს, ქებაა?!

არჩილ თბილისში

უგუარი საუბარი

ახალგაზრდა მეცნიერი, რომელიც ცნობილი ისტორიული ძეგლის შესწავლად იყო მივლილებული, აღვირგებებით მიერთობდა კონკრეტულ მუშაკს:

— ... რატომღაც ძველი, საბაკო სამტრედიის ნანახი ჭავჭავი ისე მგვირავდა არას ამოცნობილი, ლომებიც ვერ გაეპანა რეპრეზენტაციის დაფიქრებულად დაელოცა აგრეთვე არამარტო არ დაუტანებიათ.

მგარამ წერაქვი რომ მომწველი, ფილანტროპიკულად ვერ მივლავ, ახლა საბაკო მისაღეს არ იციანათ! დღით რომ ხერხეა, კრამბი ვეჯავრებ დადებით, დაქრავა, კრამბი ჩამოშენებურს, ფრულდ-ფილანტროპიკულად დაფიქრებულად დაელოცა.

ქეში მანათლივ დადებულ სახანაბო, აქიხი მანათლივს ქითორი შემადგობით, თუკი სახანაბოებს ქითორი შემადგობით, რას დავეწნა არ მიზნებდა, მგარამ ერთი რას დავეწნა ნადლობა; სახანაბოებს ხარკის წარმოებულად მალაღორეხ დვას ვეწი სახორციელები ვერე ზუთით, ვერე ბეწინობი. დღითაც ვერ ჩამოხეჯე ვერევეთი ვეწი.

— ... ვეწივლავდა— შემოეყოფით შეწე. მამოქმედი მამოქმედი ძველა დვასის ამტრების თავმჯდომარე— რის საფუძველზე მარგალიტამ იფელაზე ვამარტო მგვლავ— ამავად მიუცე ახალგაზრდა მეცნიერს:

მ. შარაშინძე

კაცშალა ნაირ-ნაირ ქალღაღდებში შეყრულ ნასტურები და ხარბად ათვალეტირებდა. თავი ლებში ზოროტი იმდენი უღაღდა.

— რა მიხება?— იმდენი გაიცეხულმა სიმონიდანა. — მოდი, ნახე, საკუთარი თვალით ნახე სტუმრის მერე მოტანილი სახურა. სიმონიდანა გაზრა. ღურჯ ქალღაღდები, მისი აბტლეის პროლოგები— ღაბის მაღალკეცლანაი ფესისმცემლი იყო გახვეული.

— იქნებ შიწონა ჩემი პროლოგები და იფიქრა, ამაზე უკეთეს სახურეს რას ვიფიქრო, — გაიფიქრა სიმონიდანა და ამით გახვეული მუხით უთხრა ცოლს: — ახა რა გევირანა ჩვენს ღაბის ფესისმცემლებზე ქველი ჭკუის ჭკარგავდა...

— ამ!— ირინოვილა ჩაიღიმა ირამ. — იქნებ გვიჩინა, ეს უღაღდე ჩავიცივა... მე იმპორტულ ფესისმცემლებ ვარ შერეული. მერე დღეს სიმონიდანა გახარებული მიიჭრა სახლში. — ირა, ჩქარა მოეხმადე, ანა იგინოვანა თვატირთ ვეპატირებს. იცოდე, სტუმრის მიმართული ფესისმცემლები ჩავიცივა... — რა?— ცივი ხმით იცვლა ქალმა. სიმონიდანა დიდხანს ამშვიდა ატრეტირული მესულედი, ბოლოს როგორც იქნა დაიყოფა. — საღამოს სიმონიდანა მივლითურთ თვატირებს ირამდა. — ირა კარგონას ანტრეტირე ამაყად ემერა ირაი, მგარამ მის ზვიდე დიმილში მხაროლისა აუტანელი ტეტილი გამოვირანად ხოლმე.

მერე ანტრეტირე ირა კარგონა ადარ კასულა სასიერო, დაღლილობა მიმიჩნევა. სტუმარმა ემპაჯობა დაულოცა.

ქელსი მოგვიტათ, ქალბატონო!— უკაცრავად ვიცავდა. — წარსივლდეულია, — თქვა ირამ. — მაგას აღარაფერი ეშუღებდა, მერე ქელსელ მოაძვეთე და ვასწორებდა. — ურჩია მერე.

ვიცივთ მე მაკატლეის ნახეღას, ახი იქნება თავმჯდომარის ცოლს ჩაყავა ეს უღაღდე და თვატირთ მივიცივან!— აღწერილია ცივად, სიმონიდანა სვეტს ამოევირა. თვატირთ დაიცავდა, ყველაზე გვიან სიმონიდანა და მისი თვინუშევიდი ცილი გამოვირენე თვატირადან.

ეს გახსტილთან ცოლ-ქმარს ანა იგინოვანამ ტაკსი დახვებდა. — დაბრძანდით, ფესშევიდი ხომ არ წარბასდებთ!— სახლში!— გაუცივან მათ სტუმარს. სიმონიდანს დანა კბილს არ უხსნიდა.

ს. ნაფხილიანი

სიონიზმი და ჯანდაცვა

— შერე და განეტირება?— შეიცხდა მარგალიტამ. — კუმეს წარბას ვერ არავერი ვეწვლა, თუქნა კოცირა დავეწი, სახელი არ ვიცი, რა მკენა? — ფილანტროპიკა— უნდასენა მარგალიტამ. — ზოკ, ვოც!— უღაღდე კემბი კუმეს და თავისთვის ჩაიწერა, მერე მუდამ ვიწერა და მინახება. — მისა, ამას მგარამ პრეპარეტირე იფელაზე ვამოვირე ვეწვლავდა. — მავი ტვა არა?— ვითხებ მე. — დაფიცილამა თუ? — არა, მგარამ ცოლს ხრბალ შემოეთავაზებთ შეგი ტვა ტემბე. — მერე დღეს ვეწე აფთიაბებს, მგარამ ვიციკინის რა მოხმარებთ და აფთიაბებან მე მიმტანენ სახლში ვეწვლავდა.

— ბატონო არ ჰყავს ამ ცაცის— უბნების მარგალიტას ჩემ თავს რომ ამარტებნენ. — მარგალიტა ცრემლებად იქნა. ბოლოს, სახურული აღარ ჩანდა, თადრეთი კამოჩინა და დამწვევებელი გეხება მერე და თუ დღლი ვასესებულო ვიყავი თუ

— აღე, ჩქარა, სკოლაში გავევლილება და მამაველა, ხვალ შენი შშობლები მოვიდენინო

ის ბიჭო

ჩემს მეზობელად ერთი ამხანაგის, ოციოფლის ახალგაზრდა ცხოვრობს. სულ მგავამოხდა ეჭვი: კარგი სკოლის არ უნდა იყოს-მეტი. ანა წინა მუშაობდა რაღაც ფაქტორა. ადრედა დადრედა. — ვამბობ გულში. — ახლოს მივლავდი, — აბა მის ამხანაგს გულში. — ვეწვლი მცე ვამბობ რაიცას და ისიც, მავრტი არც მის ამხანაგს არავინ და არც მე... მავრტიად აღამბობია, ჩამოჩინება. — კაცად ვეწვლი, ვამოვირე. — დაწვლი. — როგორ თუ შეუცხავიათ მავრტი, შე შეკობი და ისიც, ამას გენახ, იმას გენახ, თავლებსა წყვედნებით. — მავრტი, მართალი ეთხობარ, არ შეუმრეხება, ირ დღეში მუშაობს საველ ქაბელო წერილად მთელად არ შეიამოვანა, შეწეწეწე, შინა შერეხარია. — მავრტი არც მავრტი, მართალი ეთხობარ, არ შეუმრეხება, ირ დღეში მუშაობს საველ ქაბელო წერილად მთელად არ შეიამოვანა, შეწეწეწე, შინა შერეხარია.

მაგონე არც დაფიქრებ. ერთხელ მეგობარანს ვეწვამაშვლ დავჩინე და, მისი იყო შინ გრანტირებული, რომ ნახევრად ჰველ ქეხში მივიხვედი და რას ვეწვდი: ის ბიჭი მიმალვს აქლოვანებდა. იპარდა არ მწერდა, ისევე მცლებს უნდა და ტანია გახვალავით, შერეხარია თვალები გამბარაფო და ვეწვარბეს, მივიცი. მე რომ მიშეწე, მის უფრო მიცი. — იმან უფრო რომ მიწეწე, რე ვეწე ვერა მოეწეწე.

პირანდროს ოციოფლი

— ეჭვი, მიშეწევეთი ჩემი, თავი მიჩრების და მეწვენება, თითქმის ვეწვლავთი ტრაკილებს — აბრეწვლი დღითიერი, დღითი მცე ატრე მგარავთება ხოლმე!

ა. მუხარაძე

ქაიკოსი

ჩემს ტიტკოს შარვალი გაუცვდა. ეს, რასაკვირველია, ჩვეულებრივი მოვლენაა და სიხარულის გრძობას უნდა იწვევდეს, რადგან ახლის პირველად ჩაცმისას ჩამცემელს ყოველთვის ასეთი კურთხევეთი ვაჯილდოებთ: „ათასი გაგაცვეთინოს“.

კარგია გულუხვი სურვილი, მაგრამ ტიტკოს შარვლის გაცვეთამ ჩვენ ფესხაცმელი გაგვაცვეთინა მაღაზიებში სიარულით. საქმე ის გახლავთ, რომ ტიტკოს სასკოლო ფორმის შარვალი გაუცვდა. გაუცვდა ისე, რომ ფორმის ზედატანი, ჯერეთ წოდებული კიტელი, ჯერ ისევე პეწუცვლელად გამოიყურება და, როცა ახალი დაუთოებულა, მაღაზიაში ერთი საათის წინ ნაყიდს ჰგავს. საჭირო გახდა სამაგიერო შარვლის ყიდვა და ჩვენც მაღაზიას მივავითხეთ.

გამყიდველმა გულმოდგინედ ჩააზომა ფორმის შარვალი ჩემს ტიტკოს და, როცა კიტელშიც გააყრევინა მკლავები, ვეღარ მოვიტომინე:

— რატომ წუხდებით, ჩვენ მარტო შარვლის საყიდლად მოვედით.

მან უსიტყვოდ დაკეცა კიტელ-შარვალი, მარტოცხედა ხელის მოქნევით თაროზე შეგადო და თქვა:

— თქვე დალოცვილო, მყიდველი თუ არა ხართ, რაღას მაწვალებთ!

მე ხელმეორედ ავუხსენი, რომ მხოლოდ შარვლის საყიდლად ვიყავი მისული. მას გაუღიმა და თავისი აზრი ხელმეორედ დაადასტურა:

— ხომ გითხარით — მყიდველი არა ხართ-მეთქი, კიტელი ვიღას მივყიდო?

— ცალკე შარვალი არა გაქვთ?

— სადაური ხართ, მოქალაქე? — კვლავ კაიკვირვა მან და, დრო რომ ტყუილად აღარ დაეკარგა, სხვა მუშტართან გადაინაცვლა.

მას მერე დავდივართ და ტიტკოსთვის შარვალს დავეძებთ. ყველა მაღაზიაში ერთხმად აცხადებენ, რომ შარვალი მხოლოდ კიტელთან ერთად იყიდება.

ხანგრძლივი მსჯელობის შემდეგ, საოჯახო თათბირზე გადაწყდა, რომ ტიტკოსთვის, რომელსაც ჩემი ფული რიყეზე აკრეფილი ჰგონია, შესაფერისი მადის ნაჭერი გვეყიდნა და, მართალია, შედარებით ძვირი დაჯდება, მაგრამ შარვალი მაინც ცალკე შეგვეყვინებინა რომელიმე ატელიეში.

ბევრი ვიზბინეთ მაღაზიებში, მაგრამ ტიტკოს შარვლის ფერი ნაჭერი მხოლოდ ბამბაზისა აღმოაჩნდა და ისიც იმდენად თხელი, რომ მისგან მარტო პერანგის შეკერვა და შინ ჩაცმა შეიძლება და ისიც იმ შემთხვევაში, თუ საბურთალოზე არ ცხოვრობ და ცენტრალური გათბობა ადამიანურად გათბობს.

ცალკე შარვლისა და საშარვლეს ძებნით რომ ილაჯი გამიწყდა, ჯიბე ამოვქექე და ტიტკო გავახარე — კიტელიც ვიყიდე, როგორც იძულებითი დანაშატი. ასლა ჩვენს ტანსაცმლის კარადაში ორი დაუთოებული კიტელი ჰკიდია.

3. ივანიშვილი

ნახ. ვ. ჭუმბურიძისა

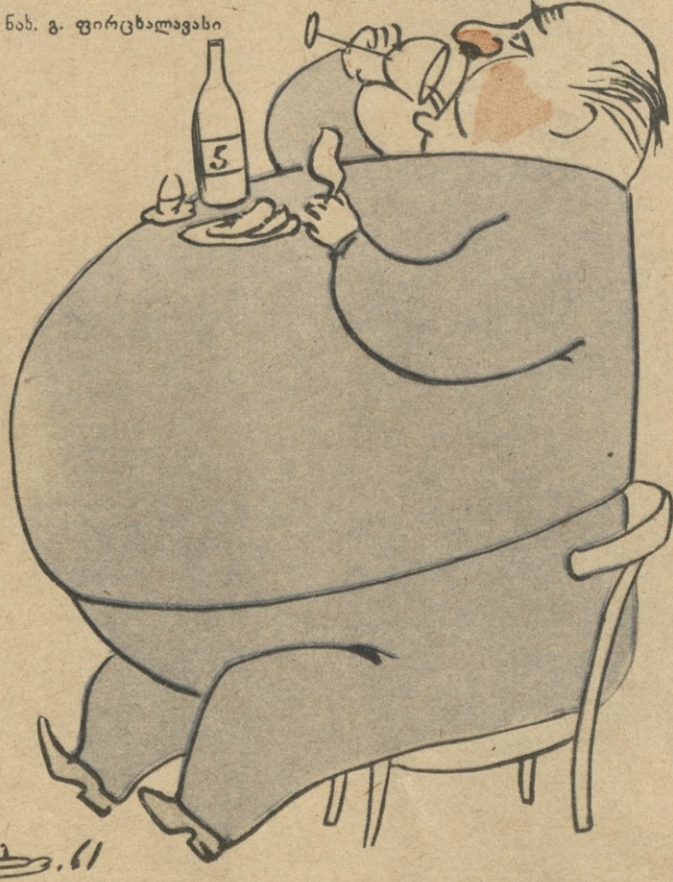
— კაცო, ამდენი ნაცნობი საიდან გქვავს. რომ ქუჩაში ყველას თავს უკრავ?!

— არა, ეს სამსახურში შევეჩვიე თავის კანტურს, უფროსს ყველაფერზე კვირს ვუკრავ!

იოლი გამოსავალი

ნაწერები დაუწუნეს, ხედავს, ელის დავიწყება. გაწყრა, შესწყრა საუკუნეს — თარგმნას მაინც დავიწყებო!

აკაკი გელოვანი

ნახ. გ. ფირცხალავასი

თვითმომსახურება „ფრიადზე“.

დაბილავი სუფის ნუგა?

მე ვინა გკითხო, იცნობ, თუ არა სოფელ სუფსას? ცხადია, იცნობ. ისიც გეცოდინება, რომ სუფსა ბათუმის, სამტრედიის და ფოთის გზების გასაყარზეა, შავ ზღვასთან ხუთიოდე კილომეტრითაა დაშორებული და ლანჩხუთის რაიონში თითოთი საჩვენებელ ადგილმდებარეობად ითვლება. მარტო მისი „უნაგერას ცხვირი“ და იქიდან გადასახედი ღირს ერთ სოფლად. მერე, რას არ შეგედავს თვალი: ჩაის ალორთქილ პლანტაციებს, ალვებს, ცაში ატყორცნილ არყის თეთრსა და ქათქათა ხეებს, თუთის ხეებს, ვეკალიბტებს, მანდარინებს, ფორთოხლებს; აბა, ლიმონი ხომ არის და არის, მდინარე სუფსის დაკლაკნილ ნაპირებს, მოდგაფუნე შავ ზღვას, ერთი სიტყვით, წარმტაცია. მისარია, რომ შევთანხმდით. ასლა ამაშიც შევთანხმდეთ, რომ იქ ორი კოლმეურნეობაა, ჩაის ფაბრიკა, სახერხი ქარხანა, საშუალო სკოლა, კლუბი, აფთიაქი და ათასნაირი სიკეთე. ეს ყველა კარგია, მაგრამ ახლა მთავარი ისაა, — ყოფილხარ შიგ სოფელში?.. დაგილევია სუფსის წყალი?.. რას დალევდი, რაც არ არის. თქვენ, შემთხვევით ჩასული ადამიანი კი არა, თვითონ სუფსელებს არ დაუღვევით სუფსის წყალი; რას დალევდნენ, რაც არა აქვთ.

ამ ორმოცდაათიოდე წლის წინათ, ცხონებულ ლუკა როყვას რომ არ ამოეთხარა საკუთარ ეზოში ნახევარმეტრისი ჭა — ობი, რა ეშველებოდათ ტაბანათის უბნელებს, რომლებიც, ირიჭრაყებს თუ არა, მოხუცები და ახალგაზრდები, ჭაბუკები და ქალიშვილები, დედაკაცები და მამაკაცები, რიგით-რიგზე, კოცებით მსრებზე, გურული კრიმინაჟულივით რომ აღარ უჩანს არც თავი და არც ბოლო, გადაებმინა ერთმანეთს და მიდიან და მიდიან, მიდიან და მიდიან ნახევარმეტრისი ჭა — ობიდან წყლის ამოსაღებად და ყელის ჩასასველებლად...

აფსუსს! სუფსაში თუ არ ყოფილხარ და სუფსის წყალი არ დაგილევია.

ამბობენ: სოფლის თავკაცებმა ბევრჯერ მოინდომეს ომფარეთის გორაკიდან (იქ ბევრი წყაროა) წყლის გამოყვანა, მიღებიც კი შეიძინა სოფელში, მაგრამ თვითონ თავკაცებს თავკაცურ საქმეს გოჭის თავები და ცლოკაური ავიწყებდათო.

ეჰ! რაც არის, არის და სუფსას კი წყალი არა აქვს.

იმედი უნდა გეკონდეს, რომ სოფლის თავკაცებიდან გამოჩნდებიან ისეთები, რომლებიც თავს მოაბამენ ამ საქმეს.

3. ტ-ში

ნაკრავი

მინიატურები

— წარმოადგინეთ ცნობა დაბადების შესახებ.
— როგორ, განა უამისოდ არ დამიჯერებთ, რომ დაბადებული ვარ?

* * *

ვაგზლის რადიომ ცნობა გადმოსცა, მგზავრები ცნობათა ბიუროს მიცვივდნენ:

— რაო, რა თქვა თქვენმა რადიომ?

* * *

ქუჩის საათს ასწორებდნენ და გამვლელებს ეკითხებოდნენ— რომელი საათიაო.

* * *

სკეპტიკოსი სპილოს ეშვებს უსინჯავდა და თან სერიოზულად ამტკიცებდა— ეს ნამდვილად სპილოს ძვალი უნდა იყოსო.

* * *

ჩემი სიცოცხლე ბეწვზე ჰკიდიაო— ჩიოდა ობობა.

პ. გოგხაძე

ნაკვეთები

△ მწარალმა ჰკითხა გიგლიოთეპას: ჩამი წიგნებით მკითხველნი თუ კმაყოფილდებიანო და — წიგნებით კი არა, მარტო შენი გვარის წაკითხვითაცო.

△ ავადმყოფს ორიოდე ამოსუნთქვა კიდეც შეიძლო და იხასაც მკითხი ართმევდა: ამოიხუნთქეო.

△ მკითხველს დაიტრახა: ის მთავარს ოპერაციის გაკეთება, შემიძლია ერთ ოპერაციაზე მთელი დღე ვიშუაო.

პ. შავერვაშვილი

- △ რევიზორმა რევიზორს, გააკეთა და რევიზორი — რევიზორიო.
- △ საწყობის გაგება საწყობის დარაჯის დარაჯობა შეითავსაო.
- △ სასწრაფო დახმარების მანქანა ერთი კაცი ორჯერ ბაიბანაო.
- △ თამადამ კობი და მფრინავი წყვილად აღდებრძალა „კოლეგას გაუმარჯოთო“.

პ. ჯავახიშვილი

პაწაწინა იბავები

საიმილო უფროსი

(ა. მალინიდან)

უცნაური მასპინძელი

მელიას ჰკითხა დათუნამ: — მელიავ, გენაცვალე, როგორ შეეწყვე თხუნელას მას ხომ არა აქვს თვალები?! — მელამ მიუგო: — შეკითხვა ნამდვილად დასაგმობია, როცა უფროსი ვერ ხედავს, ჰე, მაგას რაღა სჯობია!

მელაკუდამ ტყეში აიშენა სახლი, სხვებს ჰპატყებს... კართან გამოაბა ძაღლი.

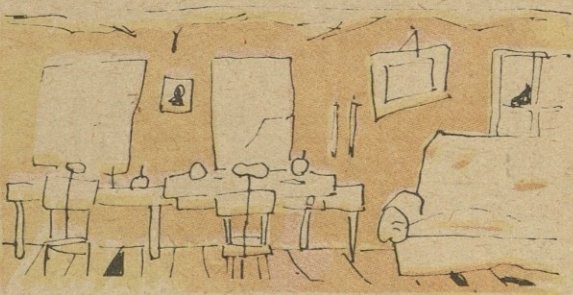
პ. გოგიაშვილი

ბორჯომი

ბორჯომი ზღაპრულ სამოთხეს რომ ჰგავს, ექვსჯერ ვეცხვს. რაც დრო გადის, უფრო და უფრო რომ ლამაზდება, ესეც ცხადია და ნათელი. მაგრამ მზესაც ლაქები გააჩნია და ბორჯომსაც ბორჯომის ქალაქის საბჭოს კომუნალური განყოფილების საპარიკმახერო № 1 თავისი ორი (მამაკაცთა და ქალთა) განყოფილებით.

ამ საპარიკმახეროში იკრიბებიან, იპარსებიან, ფრჩხილებს იწმენდენ და იღებენ, თმებს იხვევენ და ლამაზდებიან საბჭოთა კავშირის თითქმის ყველა კუთხის მიქალაქეთა ათასები.

რას წარმოადგენს თვითონ საპარიკმახერო?... ბათქაშჩა-მონგრული, ჯამთავითარებით გამჭვარტულ-ჩაშავებული კედლები, აცვებილი იატაკი, პირდაპირილი ჭერი, ჭუჭყიანი და გატყვევებული ფარდაფარებული ფანჯრები, გახუნებული-მუშამბავადაფარებული წარღვნამდელი მაგიდა, სარჩულალეტილი და შავფერებანი ბამბაგამობრდენილი, ანდა სულერთიანად გატყავებული ყოფილი სავარძლები, მინჯრეულ-მონჯრეული თითო-ოროლა სკამი, მოლარის სამარცხვინოდ პრიმიტიული ჯისური, ჩანგრული-ჩაქცეული დივანი და საპარიკმახერო ხელოვნებისათვის განკუთვნილი ოდეს-ღანდელი სარკეები და ხელსაწყობები.

დივანის ადრეტულ ადგილებზე შიგნულგამოსკილი მუთაქები ისევე დაუწყვიათ, როგორც გზის გაფუჭებულ ადგილზე აწყობენ რაიმე გამაფრთხილებელ სანიშნებს, ესაო და ნუ გაივლით, თორემ საფრთხე არ აცდებთაო.

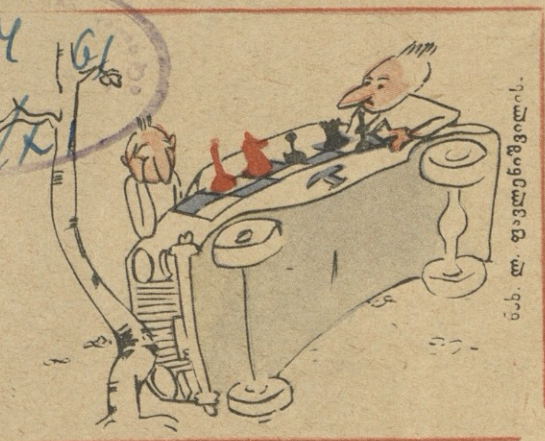
ირგვლივ და გარეშე უსუფთაობა და მუქი ფერების სიმრავლე, ერთის სიტყვით, რაღაცა საპარიკმახეროს მსგავსი, მაგრამ არა საპარიკმახერო ჩვენი დროის გაგებითა და მთხოვნელობებით.

როგორ გგონიათ, იგი არ დაუთვალეირებიათ ქალაქის საბჭოს მუშაკებს, არ უფიქრიათ იმის შესახებ, რომ ასეთი სამარცხვინო საპარიკმახერო არამცდარამც არ შეეფერება ბორჯომს — ამ საკავშირო მნიშვნელობის ფრიად სახელმოსვეტილ და პოპულარულ კურორტს, მაგრამ, მერე რა, ფიქრს იქით საქმე არ დაძრულა!

საპარიკმახერო კი, რაც დრო გადის, უფრო მუქდება, ვერანდება!

და აი, დამსვენებლებს არ ასვენებთ ის კითხვა, როდემდის გაგრძელდება ეს და როდის ექნება ბორჯომს შესაფერისი საპარიკმახერო.

დამსვენებელი

უბეჭტო ხუმრობა

რედაქტორი ნ. შველიძე. | სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. კელიძე. | საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამოშვებულა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 1-76-69, ხაერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 15/XI-1961 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შვ. № 1935, უფ. 06872. ტირაჟი 4000

დასავლეთის სახელმწიფოთა პოლიტიკა გერმანიის საკითხში განსაზღვრება არა მშვიდობის ინტერესებით, არამედ უწინარეს ყოვლისა, დასავლეთ გერმანიის მილიტარისტული და რევანშისტული ძალების ინტერესებით. მთავარი დემონი, რომელიც ამ პოლიტიკას განსაზღვრავს, კანცლერი ადენაუერია.

(ა.ბ. ნ. ს. სრუშინის საბოლოო სიტყვიდან სკკპ XXII ყრილობაზე)

საბჭოთა კავშირი

მთავარი დემონი და მისი ძიქვაბი.